

ДРАГАН БОШКОВИЋ

СЛОВЕНИЈА

Умире књижевност,
умире,
књижевност, умире књижевност, књиге,
умире у мени књижевност,
недавно сам то записао,
умире,
умире!
Чудесно је то гашење,
чудесно, да, чудесно,
велика, огромна, безбојна тишина,
али ништа спектакуларно,
ништа...

Као давна успомена умире књижевност,
*(Зачишо ћуши твој бубањ, Алфонсо?!
Не чује се ши-гум, зачишо?!),*

јер заиста:

Када умире књижевност
то уопште није спектакуларно.
А по мојој кожи избијају мрље,
нека мала слова, речи, лезије,
стихови, оловне мрље,
не старачке пеге, пеге, старачке, не,
неко олово, мрље –
ништа спектакуларно.
Само сенка на лицу све већа, сенка,

она тамна, сенка подочњака,
на уснама, оловна, она свечана:
Склопљене усне лепе црнкиње...

Тако је када умире књижевност,
умире,
ништа спектакуларно,
ни ружа отворених уста, Etta James,
само хемиотерапија,
ништа...

Али када умре ујак
тада више ништа није исто:
То је као да неко угаси светло,
и одједном – мрак.
И нема више ни сенки,
нема,
сенки,
не...

Да, страшно је кад умре ближњи,
од језе само стиснеш зубе, јако,
да заболи вилица,
али кад умре брат од мајке,
умре,
све што треба знати о себи и овом свету буде јасно,
кристално јасно:
Он једноставно воли да нас порази,
он толико то воли,
он воли пораз,
воли,
а лека за то нема,
не.

Али ни то није баш толико страшно,
колико је ужасно, а тако благо,
бескрајно болно и ужасно благо,
када умире Slovenija.
Она, у мене,
у гроб поринута dežela,
тек грумен земље у мојој шаци,
Словенија,
која се са ујаком разграђује у српски pepel in prah,

да би на дну гроба,
као неки стих с оне стране песме,
остао само један златни зуб,
један зуб, од злата,
један Видовдан још из доба Краљевине Југославије,
и једно незавршено архитектонско решење
за нека будућа археолошка ископавања:
Исто онако као када те је испод корица књиге,
неког досадног романа као Камијева *Kuĭa*, на пример,
сачекао палеоантрополошки траг:
потпис твога оца...

И не само да тада изумиру Y хромозоми,
и да живот више није разапет на оном бескрајном X,
него ни једначина више није једначина,
непознатих нема, тајне,
не:

X: *Треба мреџи!*

Y: *Боље да се ниси ни рогоио!*

Y + X = *Ћудеџа не бо!*

И наједном умире и *ĉudež*, и *bo*, и *ne*,
и то *ne*, *ne* умире,
и туска, мала, наранџаста, мјјаоооо,
и гроф Улм, Odratki цивилизације, умире Словенија,
и Union и Laško,
пиво умире пиво, умире,
суд се збива, DOOMSDAY, крај,
it's time to say our last goodbyes,
od tod do večnosti умире све,
али све,
и *tod*, *der Tod*, и *večnost*,
умире,
vse.

Али не само у мени,
иако само и једино ту, у мени,
умире Словенија,
баш умире, умире,
они бели врхови планина, Laibach и Marija Snežna,
они некрштени жганци у мом желуцу,
и дивокозе умиру, оне,
и бледе, лепе Словенкице,
које се викендом пењу на те врхове, беле,

а на груди им се викендом пењу мушкарци, пењу се,
они križani, кастрирани, когакајоћи,
мушкарци...

И као да опет умире мајка...

Јер када умире Словенија то је као када умире мајка,
умиру Алпи, Quod massacre,
умиру Словенија...

I zato, gremo!

Умиреш Slovenijo,
ти, малецка, толико мајушна земљо,
и с тобом умиру ситнице, мале ствари, оне најмање,
умиру и онај блентави Clash-дечак у мени,
умиру,
она минимална могућа имагинација, она,
трептај очију витлејемске бебе крај аутопута, треп,
и под оним очњацима троглавих алпских чудовишта
умиру и хобити,
да, и они,

(На маји Средњеј свети,

Хобиџон је у Долењској),

и оних твојих 24-25 слова, колико већ,
та твоја slovenščina коју су играјући се гласовима
створила деца неких прасловенских божанстава,
(Све неке мале речи, анајрами, умањенице...),
она, ко чарапа изврнута srbščina,

(Да умреш од смеха!),

све неко vse, неке тиске, неки ата,
ата-ата-ата,

неки piščanci, prašič, нека kri,

kri-kri-kri,

и Кекец, хе-хе-хе,

да, Кекец, хи-хи-хи:

Инклузивна моја,

па Ниче по словенско значи – ништа,

а одојче – прасенце с ражња,

(Сиварно да умреш од смеха!)...

А ти, обећана, умирућа,

ти, бре, немаш ни *ć*, *dž*, ни *đ* немаш,

немаш ни то *đ*, па ни *lj*, ни *nj*,

ништа ти немаш,

али су гласови твоји меки,
чак и на дисплеју тако мили, меки,
и кожа твоја је мека,
не може се додирнути,
не може се, не, водити љубав са тобом,
са Словенијом, судбином, не,
јер је мајка,
јер је мала,
девојчица,
dekla,
не...

Јер мрвица си, Slovenijo,
пала са трпезе својих господара,
оно мало праха на мом длану, прстима,
деминутив словенске туге,
јер аугментатив је она украјинска,
словенска пустош,
пустиња,
оно *ничоџо*,
одакле си дошла,
одатле,
in se v mojih genih naselil...

Še enkrat:

Умире Словенија,
а у мени умиру и UBR и Tretja kategorija,
као кад први пут удахнеш дим белог кашмира
додирују се у мени врхови Алпа и дно гроба,
а само умире,
умире,
у мени,
Slovenija...

И пилоти више не лете, не, не лете,
гасе се аутостраде у етру,
умиру авиони, тихо, без буке, опела,
без *tu-duma* умиру челичне птице,
и заиста је тужно,

толико је тужно кад умиру авиони:

*Ostaje samo hladan veter prek polja
a v njemu se skriva resnica,
lahko ga rotiš in prosiš
toda odgovora in odpuščanja ni.*

Одговора нема, да, опроштења,
само гдећа, гдећа тишина,
румена, гдећа,
пi...

Али и овде умире све, овде,
где жене, лепе, викендом силазе до гробља,
 (на неке перманентне Задушнице),
а мушкарци, spolно моћни мушкарци,
викендом не силазе с њих:
Ни овде више ничега нема,
у Шумадији, Београду или панчевачкој мемли,
камоли тамо, у Штајерској,
или Белој Крајини...
Кристално јасно:
Кад умире Словенија, умире и Србија,
умири Словенија и с њом Немањићи,
 (У Словенији пiч нема, пiч.),
нестају Немањићи и сви они
који никада ништа имали нису,
тамо, у тој Словенији, која умире,
и овде, у великој беди, блату,
колоне мртвачких сандука,
у мени...

И све то нестаје, у мени,
све нестаје,
све:
и Словенија која је певала:

*Обмана је Бој!
Прах!
Оче наш, ki si pod zemljo!*

И која је режала:
*Tvoj Bog je uničenje,
tvoj Bog je prevara!*

И пилот који је рекао: *Иди тамо...!*

И који је рекао:
*Prišli smo drugam koder sonca je strah,
vse drugače diši – tu se drugače živi!*

И ова песма нестаје, и она у земљу бачена pesem,
и она, по кожи исписана,
и ова овде:

*Обмана је Бої!
Прах!
Оче наш, ki si pod zemljo!
Иди њамо...
...koder sonca je strah!*

И зашто јој веровали нисмо?
Зашто нисам поверовао пилоту?
Да изгубили смо се лутајући овде,
да нисмо нашли смисао понижења, не,
да смрт није крај, смрт је пут,
да се наш смех никада ни чуо није,
у овој вечној, тихој пустињи,
чуо,
није.

А где си сада, тако лепа Slovenijo,
ничега нема под земљом,
ничега, ни олтара,
ничега нема над земљом,
ни križa, мермера, епитафа,
где си сада,
ничега немамо, не,
Boga, Господа, господара,
(Daj nam danes naš vsakdanji nič!),
и Nietzsche је – ништа,
(Нисам ли њо рекао већ?),
и смрт је пут, дакле, ништа,
јер умире и она, смрт,
и vse је, али vse –
eno veliko nič...
А у том ништа, nič,
од брзине њене љубави, планинског ветра и hardcore рифа,
само се још румене јагодице Marije Pomagaj:
Зато си румена, Словенијо,
последња румен у устима иловаче,
последња,
последња румен v мојих žilah,
румен,
последња румен над пустоши,
последња,
ни над чим,
над ничим...

И зато:

Умри, Sloveniјо,

да будем коначно оно што никада био нисам,
оно када бих био, што јесте, јесам, да буде,
покој вечни, Словенијо, буди то што јеси, јесте, буди,
што,

покој теби, бледа, плавоока девојчице,
плава,

у српском гробу има места,

за тебе, земљо, за тебе, обећана, за нас,

(И земља земљи,

и њраку њрах,

и земља земљи,

и сну сан!),

и за оног нашег господина Бога, његов гром, за њега посебно,

и за твоју архитектуру, златни сат, зуб,

за уље на платну, два чамца на окер површини Тамиша,

и за шпил карата за бриц, беле очи пилота,

за мене, ове стихове,

за НС, готику и звона твојих паланачких багомoља,

за све има места у језику србском,

и за Neue Slowenische Kunst, твојих 24, 25 слова,

и за књижевност, ону која умире у мени,

која умире,

за склопљене усне, оловне,

за све наше обмане, Sloveniјо,

за све Словене, заветну пустош Украјине,

генетску рециклажу, сенке,

за народ, Boga, Šentvida, kri,

обешчашћене мајке, за Zerbien,

тек за њу рака српска разјапила је чељуст,

и за оне три свете руке спуштене на твоје три главе,

и за мртвачке сандуке,

(Мада више волиш кремацију!),

за ово наше надгровије, Словенијо,

за све,

за vse...

А неко је угасио светло.

И одједном мрак.

Не *џу-гум*, само *клик* –

и би мрак!

Nekdo је угасnil luč,

неко,
и све је јасно, кристално јасно...

Јасно?!
En-dva-tri-dva!

*Обмана је Бої!
Прах!
Оче наш, ki si pod zemljo!
Иди њамо...!
Y + X = Čudeža ne bo!*

И опет:

*Обмана је Бої!
Прах!
Оче наш, ki si pod zemljo!
Иди њамо...!
Y + X = Čudeža ne bo!*

Јер:

Умире Словенија,
умире Slovenija,
последња румен,
књижевност, Словенија...
И земља земљи!
I vsakdanji nič!
И опет румен...
Мрак.